

ממעין השיירה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"נ רבותינו הקדושים ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

פרשת
וישב

עלון
מס' 70

בית יעקב פרשת וישב אות י"ח

מתוך השיעור בספרי רבותינו זיע"א
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יוסף הוא הגדול שבאחיו עפ"י מדידת דקדוק המעשים ובהירות הדעת אבל יקרות נפש יהודה וחותם ה' אשר בו גדול ורם מכל אחיו והוא מלך ישראל.

ונשא וגבה עד מאד, לכן הוא יהודה אשר גבר באחיו מאחר שבעידנא שעושה פעולה לא תשא חן בעיני אדם ממילא כשנתברר כולו לטוב הוא הראש והגדול מכל השבטים מאחר שנמצא בו מעין נרחב מקדושה עומק עמוק מתפיסת שכל אדם.

אמנם כ"ז הוא רק בשעה שמדת יוסף הצדיק נמצא ביניהם ומברר איש אחיו אבל כאשר נעלם ונסתר מהם אזי התחיל גלות ישראל ולא מצא אף יהודה מרגוע לנפשו עד שאמר בעצמו (וישב ל"ח) פן נהיה לבוז ולא התחזק לבטוח בהשי"ת לאמר מאחר שמצדי אני כובש את יצרי ולמה אנה השי"ת כזאת לידי אין זה רק שכן גזר אומר השי"ת, כי כן הוא האמת כדאיתא בש"ס (מכות כג:) יצאה בת קול ואמרה צדקה ממני יצאו הדברים כבושים, אכן כ"ז ההסתר נתהווה מאת שנסתר מהם יוסף הצדיק. מ"מ לא היה עוד בהסתר פנים לגמרי וכדכתיב (וישב שם) ויט עד איש עדלמי שזה מורה שהיה רק מעט אור כמו הנר שקרוב לכבות ואין בו רק אור נוצץ ואז נתהוו ליהודה מיחושים פן הוא חסר מהשורש... וכאשר נתודע יוסף אל אחיו חזר יהודה לגדולתו ויהי לראש כדכתיב ואת יהודה שלח לפניו:

וישראל אהב את יוסף מכל בניו. הענין שיעקב אהב את יוסף מכל בניו כי אמר מאחר שהשי"ת נתן דעת באדם שיתנהג תמיד באור הדעת, א"כ מי שיש בו אור יותר הוא גדול מאחיו, וכמו שהשי"ת בחר בי מעשו אחי מפני שהוא מתפשט עצמו בלא דעת מה שאין בי זאת התפשטות רק אני מצמצם א"ע ומברר כל פעולה באור הדעת, וכן יוסף שיש בו יותר דעת ואור מהנמצא באחיו הוא הקרוב יותר להשי"ת והוא הראש. ואח"ז האיר לו השי"ת ליע"א האף אמנם שהמברר גדול מהמתברר אכן רק בהבדל שבין ישראל לעמים נבחרו ישראל מפני שהולכים תמיד באור והעכו"ם מתפשטים בלא דעת... אכן כ"ז הוא רק בעכו"ם, אבל בישראל שהשי"ת חושב עליהם מחשבות לבלתי ידח מהם שום נדח, נמצא שהמתברר גדול כחו מהמברר מאחר שנמצא בו מעין גדול מקדושה, כי אחר שמתברר אזי מבוררים כל פעולותיו לטוב ולא ידח ממנו שום נדח, ממילא נמצא בו עומק יותר מכפי תפיסת אדם, לזה המתברר גדול מהמברר, כי האור המברר יותפס בתפיסת אדם ובמה נחשב תפיסת אדם עד היכן יגיע בכח שכלו, אבל המתברר שפעולותיו לא היו מושגים בתפיסת אדם ואחר שיתבררו שהשי"ת חפץ בהם ירום

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א

ובדעת תפארת, ובזה נפרדו דרכי יעקב מעשיו, שעשוי הלך אחר שרירות ליבו ועשה מה שליבו חפץ והתפשט ברצונותיו ויעקב הוא בירר את עצמו להתהלך באור חיי דעת ואמת וכל פעולותיו היו מחושבים ובהירים ולא היה בהם שום שמץ חסרון והיה שלם בתכלית השלימות, ולזה נבחר יעקב לסגולה לעומת עשיו שניתק מחלק הקדושה. והנה עפ"י אמת מידה ישרה זו הנה המבורר מכל שבטי ישראל הוא יוסף הצדיק יפה תואר ויפה מראה אשר כל פעולותיו ועניניו המה מאירים ובהירים ומיופים בטוב טעם ודעת ובחשבון בלא שום פחיתות ובלא שום חסרון ושכחה ונפילה ותאוה, וא"כ הוא הגדול והראש לכל אחיו אין עליון ממנו וכל אחיו צריכים לקבל ממנו ולהיכנע אליו, ולזה קירב

יעקב אהב את יוסף מכל אחיו כי מצד שלימות מעשיו היה גדול מכולם.

וישראל אהב את יוסף מכל בניו. הענין שיעקב אהב את יוסף מכל בניו כי אמר מאחר שהשי"ת נתן דעת באדם שיתנהג תמיד באור הדעת, א"כ מי שיש בו אור יותר הוא גדול מאחיו, וכמו שהשי"ת בחר בי מעשו אחי מפני שהוא מתפשט עצמו בלא דעת מה שאין בי זאת התפשטות רק אני מצמצם א"ע ומברר כל פעולה באור הדעת, וכן יוסף שיש בו יותר דעת ואור מהנמצא באחיו הוא הקרוב יותר להשי"ת והוא הראש: מותר האדם מן הבהמה הוא הדעת והחשבון ויתרון האור, ובזה החשיבות וערך האדם כאשר מצמצם עצמו לעשות כל פעולותיו ומחשבותיו בתבונה ובהשכל

יעקב את יוסף בנו יותר מכל בניו, והוא היה הקרוב אל מידת אביו ביותר שהוא להתברר בכל דרכיו וללכת תמיד באור ובבהירות להיות שליט ומושל על כל דרכיו ופעולותיו שיהיו מושלמים ובהירים בלא שום פסולת וחסרון ושלא יפגם ויחסר מעלת שלימות צורת האדם שלו ודעתו.

פקדון הקדושה הנמצא אצל יהודה רם ויקר גם מיוסף הצדיק, ויקרותו אחוזה בחולשתו ומוזה יקרותו ותוקף בטחונו באלוקיו.

ואח"ז האיר לו השי"ת ליע"א האף אמנם שהמברר גדול מהמתברר אכן רק בהבדל שבין ישראל לעמים נבחרו ישראל מפני שהולכים תמיד באור והעכו"ם מתפשטים בלא דעת... אכן כ"ז הוא רק בעכו"ם, אבל בישראל שהשי"ת חושב עליהם מחשבות לבלתי ידח מהם שום נדח, נמצא שהמתברר גדול כחו מהמברר מאחר שנמצא בו מעין גדול מקדושה, כי אחר שמתברר אזי מבוררים כל פעולותיו לטוב ולא ידח ממנו שום נדח, ממילא נמצא בו עומק יותר מכפי תפיסת אדם, לזה המתברר גדול מהמברר, כי האור המברר יתפס בתפיסת אדם ובמה נחשב תפיסת אדם עד היכן יגיע בכח שכלו, אבל המתברר שפעולותיו לא היו מושגים בתפיסת אדם ואחר שיתבררו שהשי"ת חפץ בהם ירום ונשא וגבה עד מאד, לכן הוא יהודה אשר גבר באחיו מאחר שבעידנא שעושה פעולה לא תשא חן בעיני אדם ממילא כשנתברר כולו לטוב הוא הראש והגדול מכל השבטים מאחר שנמצא בו מעין נרחב מקדושה עומק עמוק מתפיסת שכל אדם: כל הטוב והיפה הנמצא בין האומות הינם אך בגדר גלות ופקדון אצלם, ואינו הגדרת עצמם כלל וכלל, כי האומות עצמם אין חפץ בהם, כי הם עצמם - דהיינו טבעם רצונם דעתם וקביעותם - המה רע, וכל המעלות והמידות טובות ותכונות נחמדות המה בבחי' גלות אצלם, והמה צריכים להתברר ולהתפרד מהם להעלותם ולהחזירם אל מקומם הנכון בקדושה אצל בני ישראל, וכל הטוב הנמצא אצל אוה"ע כעת עתה בעת הזאת אינן מתייחסים אליהם לתת להם כבוד וגדולה ומעמד על זאת, כי הם עצמם ומהותם וגדרם המה נפרדים ומרוחקים מהמעלות אשר נפלו אצלם בלא דעתם, ומהות עצמם רע ולא טוב, והטוב הנמצא בהם המה ניצוצי אור אשר נפלו במקום זר ולקץ הימים לעתיד לבוא ישאבו מהם, וישארו נפשות האומות הם עצמם ערומים ברעתם כאשר הם באמת ויפלו ולא יוסיפו קום בעת הגלות נגלות אמיתות נפשיותם, ויתגלע מצפונם הנסתר של עשיו אבי אדם שאין לו חלק בקדושה כלל ומהותו אך רע כל היום, ולזה אף אם יצא הימנו איזה טוב ואיזה בנין אין זה מתייחס אליו לתת לו כבוד וגדולה וערך על זה, כי הוא אך מעשי ה' הגדול והנורא עלילה על בני אדם הנוהג בחסדו את עולמו ובכל עושה שליחותו בדומם צומח חי ומדבר שלא מדעת ובחירה שלהם כלל.

לא כן אצל בני ישראל אשר מעלותיהם וקביעות הקדושה הנמצא בהם הוא גדר עצמם, ואף שקדושתם

קביעה וקיימא ולא נשתרש בהם ע"י עבודת עצמם ובהכרת דעתם, אבל ח"ו אין זה נפרד מהם בבחי' גלות ופקדון ונפילה, כי הרי חפץ ה' בהם ויבררם לטובה להתכונן לעמוד לפניו בלב זך ושלם והמה נבחרו ה' ומהותם קודש, וא"כ כל הטוב הנמצא בהם ישאר אצלם ומתייחס אליהם.

ומה נחשב ערך האדם מבורר מצד עבודת עצמו שיש בה גבול וקיצבה שיעור ומידה וודעתו מוגבלת ומקוטעת וחסירה, אבל קדושת ה' מה שנטע וקבע במעין נפשות הנבחרים לפניו - זהו בלתי גבולי ובלי קצבה ולמעלה מתפיסת האדם ויכולת קניניו מעבודת עצמו, וכי גבהו שמים מארץ כן גבהו דרכיו מדרכינו ומחשבותיו ממחשבות אדם הבל ואין ערך ודמיון כלל, ולזה אף שמידת יוסף הוא הקדושה המבוררת והבהירה לבלתי נטות המעשים מבהירות הדעת ותפארת הקדושה ומעלתו היא הכרת הדעת וכח הבחירה דהיינו חלק המגולה והניכרת שבנפש הנתפס וניתן אל עבודת האדם להתברר ולהשתכלל בתפארת אדם השלם, אבל הרי אין זה אלא קדושה מוגבלת בקנין אדם ובגבול דעת נברא, ותפיסת הקדושה הוא אך לפי תפיסת האדם עד מקום שיד שכלו והכרת קדושת ה' בדעתו משגת ומגעת, לא כן קדושת יהודה אשר הוא בחיר ה' וחיי עולם נטע בתוכו אף שלא מדעתו ותפיסת השגתו, ואף שאין הוא הולך בדעת בהיר מדיליה בכל רגע לכוון כל מעשיו ודרכיו באור הדעת וצמצום מעשים מבוררים כיוסף, אבל מאידך הרי קדושת ה' תקוע ומושרש בו וכל הליכותיו וגלגולי עניניו ומעשיו המה מונהגים מאת ה' אף שלא מדעתו המוגבלת - דעת נברא קצר - משלו, וכל הנהגתו מתייחסת למעשי ה' כי הוא עצמו לית ליה מגרמיה כלום ולא ניתן לו כח עצמי לכלכל הנהגתו בכח עצמו ודעת עצמו והוא תלוי ועומד בהנהגה דלעילא אם מדעתו ואם שלא מדעתו והוא מידת יהודה אשר שם השי"ת נמצא בשמו מלא לאמר שהוא החותם שמו עליו שממנו יצאו כבושים כל מעשיו, כי הנהגתו הוא מלמעלה ולא מכוחו ודעתו משלו והוא מכיר זאת באפיסות והעדר כח הנהגה בכח עצמו ואחיזתו ובטחונו אך על ה' אלוקיו ואליו הוא נושא את נפשו ולא על יופי ושלימות תיקון המעשים וזכות וכח הבחירה, והוא היודע והמכיר שכל מעשיו הטובים והרעים המה מהנהגה דלעילא ויתבררו ויעלו אור גדול ולא יפול צרור ארצה, ולזה הבנין עדי עד וקדושת ה' ומלכותו ומשיחו המה משבט יהודה ובדרכי העלמות והסתרות, כי מהם נבנה בניני הקדושה של קדושת ה' ומלכותו לעילא ולעילא מהתכוננות כח אדם ותפיסת דעתו והתערבות כח בחירתו, ואך מעשה ה' הוא, ושבט יהודה זרע דוד משיחו הם הכלים והכסא למלכותו, אשר אם כי עליה לא ישב זר אך שבט יהודה אשר אין להם משלהם כח ויפוי בחירה הם הינם ידא אריכתא ושלוחי אור יחודו, ולא יצאו לכח נפרד של התכוננות בחירה והוא מכיר זאת ותלוי ועומד במקורו ואין נפרד ממנו.

ועפי"ז הנה מעלת יהודה - בעומק מעיניו ותקיעות

קדושתו בתוך תוכיותו - נעלה עליון יותר מכל השבטים אף משבט יוסף והוא המלך הגובר באחיו, ואף שיוסף הוא המשביר הוא המדריך והמאיר אור הדעת והקדושה לכל אחיו בזה העולם החשוך אשר בהירות האמת נסתר בה, אבל אין הוא כי אם כאבוקה המאיר את המלך וכמפתח הפותח את אוצר סגולת מלך, כי זהו מידת יוסף אור ודעת, אשר בהעדרו אין אור וכל הקדושות המה בעולם ובסתר המדריגה, כי אך כאשר הדעת בהירה והלב טהור וזך והמעשים מצומצמים בדקדוק דעת וקדושה אז יש קדושה גלויה ונתפסת ואז גם מתגלה ומתנוצץ הקדושה הנעלמה והעצמית, ומתגלה ויוצא קדושת יהודה מן ההעלם אל הגילוי אבל באין אבוקת להבה (שזהו בח' יוסף כמ"ש ובית יוסף להבה) הכל חשוך והקדושה נעלמת ולא ניכר מעלת ישראל בפני העמים ומתחיל חושך הגלות וכו', והרי הוא יוסף כהמלמד והפדגוג לבן המלך התינוק המנוער מדעת אשר אוצרות וסגולת נפשו עוד עצורה ואצורה בו אבל עוד נצרך למלמד להאירו דעת ולכלכל דרכיו ולפתוח דעתו למען יצא יקרות נפשו מן הכח אל הפועל, ואז בהתפתחות אמיתותו הרי הוא גדול ועליון ממלמדו בהיות שיקרותו עתה הוא ממעֵינֵנו שלו ומעינו הרי גדולה לאין ערוך גם ממלמדו, ואם כי הוא אשר לימדו להועיל והאיר בו דעת מדליה אבל יקרות פנימיותו של בן המלך היה בו קבוע ועומד מתחילת היותו, אם כי היתה בתחילה בהעלמה ובהסתרה גם ממנו עצמו, אבל בהמשך נתגלה מציאות נפשו היקרה, ועזר מלמדו היה רק להאיר ולפתוח אוצר סגולת עצמו והוא עזר חיצוני. וכמו כן יקרות נפש יהודה אינו תלוי ועומד לפי מעשיו וקדושת ה' תקוע בו והוא בונה בו וממנו בנין הקדושה גם בהעדר דעתו והכרתו והתכונותו משלו, אבל לבהירות אורו בהתגלות נצרך מידת יוסף אשר הוא המשביר והמאיר דעת לכל אחיו, ובהעדרו הכל חושך כי באין השפעה גלויה מלמעלה ואין אור בהיר יש הרגשת ניתוק למטה במידת יהודה ונחסר בהירות האמונה עד סתר המדריגה והוא הוא הגלות וההסתרה, אבל בהתודע יוסף אל אחיו וכן בהתגלות משיח בן יוסף לעתיד במלחמת ישראל עם העמים קדושתו בהירה ומאירה כלהבה וניצוץ יוצאת ממפוח שלו להאיר האפילה לאור גדול וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליו ויראים ממנו בהגלות נגלות כי קדושת ה' עליו, ואז מתגלה כל הקדושות הנעלמות שבהעלמה ובהטמנה. ולזה הנה נצרך יהודה אל יוסף להאיר בו אור הגלוי כדי להביא לגילוי את קדושתו העצמית הנעלמת היקרה ביקרותה רום ונשא מאור דעת יוסף שהוא הקדושה אשר נתכונן בקנין המעשים שבבחירתו ובדעת קצובה הנתפסת בהכרתו אשר יש לה גבול ומידה.

ובחינות יוסף ויהודה הם בחינות הכיסוי והגילוי, (עלמא דאתכסיא ודאתגליא), והגילוי הרי הוא מועט וקטן שלא לפי ערך מהמכוסה והנעלם שאינו בתפיסה ובהכרה, אבל

לבני אנוש אין אחיזה והתכונות דעת ומעשה רק בנגלה, אבל אין ספק לכל מבין שהנסתר והנעלם מהדעת רחב וגדול ומקיף יותר מחלק המצומצם הידוע, והידיעה כרגיר ביחס אל הנעלם, אבל באשר שדעתנו המוגבלת תופסת אך בגלוי ע"כ כל מעשינו יפֹנו אך ע"פ האמת והאור הנתפסת בדעתנו ובזה חלקינו בדקדוק המעשה וקדושת בהירות, אבל מעשי ה' בהנהגתו הבלתי גבולית ואשר מאד עמקו מחשבותיו אינו לפי גבול וקצבה וסדר וכללי דעת אנוש כלל, ויהודה הוא המונהג מלעילא בהנהגת עלמא דאתכסיא, ועל כן מעשיו אינם בהכרח מיופים על הגוון ובדעת אנוש, ואינם תואמים וישרים לפי כללי עלמא דאתגליא, אבל מעשה ה' הגדול והנורא הוא, כי יהודה אין לו חלק וכח משל עצמו ואין לו התכונות הנהגה בבחירה ודעת משלו, ובחינתו בח' תפילה בהכרה דלית ליה מגרמי' כלום והכל תלוי ומחובר ודבוק להנהגתו י"ת ואין יוצא חוץ מרצונו ואין התכונות של כח אדם כי גם עלמא דאתגליא הוא כגרזן ביד החוצב תלוי ועומד וכלולה בהיקף עלמא דאתכסיא מלמעלה ושם מעלה ומטה שוין. [ולשלימות הביאור בזה נצרך אריכות גדולה עד למאד, והאריכו בזה רבותינו זלה"ה בספריהם הרבה מאד, והוא מיסודי תורתם].

כאשר נסתר כוחו ואורו של יוסף ירד יהודה מאד באין אור גלוי ומורגש שהוא מידת יוסף.

אמנם כ"ז הוא רק בשעה שמדת יוסף הצדיק נמצא ביניהם ומברר איש אחיו אבל כאשר נעלם ונסתר מהם אזי התחיל גלות ישראל ולא מצא אף יהודה מרגוע לנפשו עד שאמר בעצמו (וישב ל"ח) פן נהיה לבוז ולא התחזק לבטוח בהשי"ת לאמר מאחר שמצדי אני כובש את יצרי ולמה אנה השי"ת כזאת לידי אין זה רק שכן גזר אומר השי"ת, כי כן הוא האמת כדאיתא בש"ס (מכות כג:) יצאה בת קול ואמרה צדקה ממני יצאו הדברים כבושים, אכן כ"ז ההסתר נתהווה מאת שנסתר מהם יוסף הצדיק. מ"מ לא היה עוד בהסתר פנים לגמרי וכדכתיב (וישב שם) ויט עד איש עדלמי שזה מורה שהיה רק מעט אור כמו הנר שקרוב לכבות ואין בו רק אור נוצץ ואז נתהוו ליהודה מיחושים פן הוא חסר מהשורש... וכאשר נתודע יוסף אל אחיו חזר יהודה לגדולתו והיה לראש כדכתיב ואת יהודה שלח לפניו: כאשר נסתר אור יוסף (מאחיו) שהוא הקדושה וההתקשרות המושגת והאור הבהיר, אז נכנסו בני ישראל בחושך ההסתר, וגם יהודה נדמה לו שנעתק מהקדושה ונעקר מהשורש, וירד מאת אחיו ויט עד איש עדולמי, וזה מורה שירד עד קצה האחרון וניצוץ אורו נתעלם ממנו ונתכסה ונחלש עד נקודה האחרונה לפני הניתוק והכיבוי [וכמ"ש (מיכה א') עד עדולם יבא כבוד ישראל שהנביא מתנבא על ירידת כבוד ישראל בעת הגלות עד פרפורי מיתה וכבית הנר "שעדולם מורה על אור הנר בשעה שכבה והולך ולא נכבה עוד לגמרי שאי אפשר בעולם שיכבה נר ישראל לגמרי ח"ו עד שלא תשאר שום הארה ואף אם נתקטן

ואלה יעמדו על הכרחה להפצת אור
תורת רבוה"ק זיע"א

לרפואת הרב לוי מרדכי בן יעיגה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיחשע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנור ז"ל
נלב"ע י"ד תמוז תשפ"א
הנצח ע"י משפחתו שיחי'

האור כמו שהיה אחר שנעלם יוסף מאת אחיו, אבל לא נכבה לגמרי רק
לפי ראות עיני אדם נדמה זאת" - לשון בית יוסף בפרשתינו אות מ'.

כי באין אורו של יוסף בין השבטים, יורדים הם עצמם מקדושתם ומבהירות
דעתם ואז מתחיל חושך הגלות וההסתרות, בהיות שאין קדושתם נגלית,
ואינו נראה ומורגש מציאותם האמיתית, ומיחושי ספיקות הניתוק ופירוד
ההתקשרות גוברים ואין מרגוע והחושך תכסה הלבבות, ואז נעלם אצל יהודה
בטוחות הלב להרגיש יקרותו שהשי"ת צמוד ושרוי אצלו מדעתו ושלא מדעתו
(כי הרי אין מידת יהודה אור הגלוי ובזה הוא נצרך לקבל מיוסף וכהמלך הנמצא באוצר סגולתו שנצרך גם הוא לנר
להכיר גדלו ויקרו). ובעת התודע יוסף אל אחיו מיד חזר אל מקומו הראשון וראה
שלא הפסיד כלום והוא הראש והראשון, אשר מכל מעשיו אשר נעשו בדרך
נפילה ושכחה והסתרת האור וקלקול השיטה ממנו ית' יצאו הדברים כבושים
ועסק הקב"ה הוא לברוא אורו של משיח היושב על כסא ה', ואין בעניני יהודה
שום חסרון וטעות כי אלוקיו עמו והוא עזרתו בקודש האוחז בימינו וגם חושך
לא יחשיך ממנו כחשיכה כאורה.

ברכת מזל טוב

מקרכת לב ידידים ורעים, נשגור בזה ברכת מזל טוב ואיחולי ברכות
לרוב לידידנו הנחמד והנעים יקר שביקרים ירא את ה' ובמצותיו
חפץ מאד, טהר לב וזך הנפש טוב ומטיב מאיר פנים ורוח הבריות
נוחים הימנו, לן וספון באהלה של תורה כל הימים, דורש את ה'
בכל לבו הטהור ובנפש חפיעה בהעמקת דעת את ה' בצוותא חדא
בשיעורי פנימיות טעמי תורה בספרי רבותנו הק' לישר עקמימות לב
ולהאיר אור ה' בנפשות ישראל
ה"ה הכחור החשוב שלמה זיטמן שליט"א
חוטר מגזע קודש רביה"ק מוהרי"ל אייגער בעל "תורת אמת"
מלובלין זיע"א.
על שמחת ליבו בבואו בקשרי שידוכין עב"ג תחי'
יבנה ביתו נאמנה בשמחת לבב באהבה ושלום בכל ברכות טוב עד
בלי די זכרון סיעתא דשמיא וטוב ה' וחסדיו לא ימוש ממנו עד
עולם
המברכים באהבה
בכל לב
ידידיו הנאמנים
משתתפי השיעור

השיעור השבועי

מאת ב"ק ארמו"ר שליט"א

בספרי רבותינו הקדושים מאז'בנא וראדיון זיע"א

מתקיים מדי שבוע ביום רביעי בשעה 23:00 בלילה
בבית המדרש דרוהביטש [בעז"ר] רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

בשורה טובה לרורשי ה' וטובו

בעזרה"ת בשעה טובה שיעור חדש בספרי רבוה"ק זיע"א
נ"י ב"ק ארמו"ר שליט"א,

בבית החסידים 'סטוטשין' ברחוב גבעת משה 5,
ביום שני בערב בשעה 21:00

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה וליטול חלק בהוצאת הגליון, (לזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת
במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.
כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז'בנא ראדיון ע"ר